

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

navrhovatele: **C. a.s.**

sídlem X

zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Širokým

sídlem Vodičkova 710/31, 110 00 Praha 1

proti

odpůrci: **město Kralupy nad Vltavou**

sídlem Palackého náměstí 6/1, 278 01 Kralupy nad Vltavou

zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Michalem Bouškou

sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy č. 1/2017, kterým se vydává územní plán K, schváleného usnesením zastupitelstva města K. dne 18. 12. 2017, č. 17/09/6/1,

takto:

- I. Opatření obecné povahy č. 1/2017, kterým se vydává územní plán K., schválené usnesením Zastupitelstva města K. dne 18. 12. 2017, č. 17/09/6/1, se v textové části v kapitole 11. Vymezení ploch a koridorů, ve kterých je rozhodování o změnách v území podmíněno zpracováním územní studie, zrušuje v rozsahu věty: „*Územní studie, požadované územním plánem K., musí být zpracovány do 6 let od jeho vydání*“, a to od právní moci tohoto rozhodnutí.
- II. Ve zbytku se návrh zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Navrhovatel se jako vlastník pozemků parc. č. X, X a X v katastrálním území K. o celkové výměře 28 634 m² návrhem podaným dne 18. 12. 2018 zdejšímu soudu domáhal přezkumu opatření obecné povahy č. 1/2017, kterým se vydává územní plán K., schváleného usnesením zastupitelstva města K. dne 18. 12. 2017, č. 17/09/6/1 (dále jen „OOP“).
2. Navrhovatel uvedl, že uvedené pozemky jsou zařazeny do plochy P X, která dle OOP spadá do plochy SC - smíšené obytné – centrální a její využití je podmíněno zpracováním územní studie č. X. Tato podmínka byla stanovena již změnou původního územního plánu města vyhlášeného Obecně závaznou vyhláškou města K. ze dne 22. 10. 2002 ve znění Opatření obecné povahy č. 01/2008 (změna č. X) a Opatření obecné povahy č. 01/2012 (změna č. X) vydaného dne 13. 12. 2012 a Opatření obecné povahy č. 1/2016 (změna č. X), která nabyla účinnosti dne 10. 3. 2016. Územní plán obce K. byl následně podle § 188 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění zákona č. 225/2017 Sb. (dále jen „stavební zákon“) upraven a vydán dne 18. 12. 2017 jako OOP. Navrhovatel tvrdil, že byl OOP zkrácen na svých právech, protože jím byly provedeny změny oproti dosavadnímu územnímu plánu obce, které nemohou být provedeny postupem podle § 188 stavebního zákona, ale pouze postupem pro pořízení změny územního plánu dle § 52 a násl. stavebního zákona. Mimo to je dle navrhovatele charakter provedených změn v rozporu se zákonnými podmínkami vztahujícími se k územnímu plánování.
3. Navrhovatel namítl, že úprava územního plánu ve smyslu § 188 odst. 1 stavebního zákona je postupem, který má sloužit k úpravám dříve schválené územně plánovací dokumentace z hlediska jejího souladu po formální a terminologické stránce s aktuální legislativou, čemuž odpovídá i zařazení uvedeného institutu do přechodných a závěrečných ustanovení stavebního zákona. V tomto ohledu navrhovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2012, č. j. 7 Ao 5/2011-100. Vydáním OOP však došlo k zásahu do textu spočívajícímu v prodloužení lhůty pro pořízení územní studie č. X, která je podmínkou pro rozvoj lokality P X, neboť v bodě 11. OOP „Vymezení ploch a koridorů, ve kterých je rozhodování o změnách v území podmíněno zpracováním územní studie“ na str. 78 jeho textové části uvádí: *„Pro plochy, ve kterých je rozhodování o změnách v území podmíněno zpracováním územní studie platí: Územní studie, požadované územním plánem K., musí být zpracovány do 6 let od jeho vydání. Pokud pro danou lokalitu již byla územní studie zpracována a tato studie splňuje výše uvedené podmínky, je možné tuto studii použít jako podklad pro rozhodování; zpracování nové územní studie není v takovém případě potřeba. Pokud pro danou plochu již byla územní studie zpracována, ale nebyla realizována a změněné podmínky si vyžadují jiné řešení, je nutné zpracovat novou územní studii“*. V odůvodnění OOP je k tomu na str. 123 uvedeno: *„Celkem je navrženo 22 ploch, ve kterých je rozhodování o změnách podmíněno zpracováním územních studií. Pro pořízení územních studií, požadovaných územním plánem, je stanovena doba 6 let. Důvodem délky této lhůty je poměrně velké množství ploch, kde je podmínkou zpracování územní studie, a dále značná finanční i organizační zátěž, kterou pořízení studií pro město představuje“*. Doposud však územní plán ve znění změny č. x stanovoval, že: *„[P]ro plochy, ve kterých je prověření změn jejich využití územní studií podmínkou pro rozhodování platí: Územní studie, požadované*

změnou č. X ÚP města K., musí být zpracovány do 6 let od vydání změny č. x. Pokud pro danou plochu již byla územní studie zpracována, ale nebyla realizována a změněné podmínky si vyžadují jiné řešení, je nutné zpracovat novou územní studii“, což bylo odůvodněno tím, že: „[P]ro pořízení územních studií, požadovaných změnou č. X územního plánu města, je stanovena doba 6 let. Důvodem délky této lhůty je poměrně velké množství ploch, kde je podmínkou vypracování územní studie a značná finanční i organizační zátěž, kterou pořízení studií pro město představuje.“ Z výše uvedeného vyplývá, že došlo ke změně lhůty pro pořízení územní studie č. X v neprospěch navrhovatele, který má zájem na co nejrychlejší zanesení dat z územní studie do evidence ÚPČ. Fakticky tak lhůta pořízení územní studie činí již přibližně 11 let, a to od termínu účinnosti změny č. X územního plánu města až do termínu předvídaného OOP (do 18. 12. 2023).

4. Navrhovatel také namítl, že v důsledku zvoleného postupu přijetí OOP podle § 188 stavebního zákona namísto jeho změny podle § 55 stavebního zákona byl zkrácen na svých právech vznášet připomínky a námítky k návrhu, k čemuž by byl jinak oprávněn. Navrhovateli bylo ze strany Odboru výstavby a územního plánování města K. v době přípravy OOP sděleno, že bude postupováno v souladu s § 44 a násl. stavebního zákona, tedy postupem pořízení změny.
5. Navrhovatel dále namítl, že OOP je v rozporu s hmotným právem. Vymezení lhůty pro vložení dat o územní studii do evidence územně plánovací činnosti (dále jen „evidence ÚPČ“) je dle čl. I odst. 2 písm. c) přílohy č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 500/2006 Sb.“) jednou z náležitostí výrokové části územního plánu, resp. jeho textové části a pro vložení dat z ní do evidence ÚPČ má zřejmý vliv na práva navrhovatele. Lhůta činí již přibližně 11 let a taková délka lhůty pro pořízení územní studie je v rozporu se zásadami zákona a cíli územního plánování. K nepřípustnosti lhůt podobné délky trvání se vyjádřil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2016, č. j. 8 As 152/2015-103.
6. Navrhovatel v této souvislosti doplnil, že tyto skutečnosti jsou o to závažnější, že ze strany pořizovatele územní studie docházelo v minulosti a nadále dochází k obstrukčnímu postupu, pokud jde o neschválení vložení dat z územní studie do evidence ÚPČ. Předložil územní studii č. X na využití předmětné lokality P X, avšak v důsledku zamítavého sdělení Městského úřadu K. (ze dne 27. 2. 2017, č. j. MUKV 15223/2017 VYST) došlo k odmítnutí vložení dat z územní studie do evidence ÚPČ. Podle navrhovatele nezákonnost postupu stavebního úřadu jako pořizovatele územní studie spočívala jak ve skutečnosti neschválení využití územní studie, tak v následném formalistickém vyřizování jeho stížností na postup stavebního úřadu. Stavební úřad se zejména vůbec nevěnoval později vzneseným námítkám navrhovatele proti důvodům neschválení územní studie, což dle navrhovatele plyne z jeho podnětu ze dne 12. 4. 2017 a ze stížnosti podané podle § 175 správního řádu.
7. Navrhovatel k rozporu OOP s hmotným právem dále dodal, že pokud by byla připuštěna praxe prodlužování lhůty pro zanesení údajů o územní studii do evidence ÚPČ formou úpravy územního plánu, otevřela by se možnost, jak zcela libovolně a svévolně bránit využití určitého území, které je územním plánem řešeno, a to ve zjevném rozporu se zásadami územního plánování. Podle § 18 odst. 4 stavebního zákona má být územní plánování realizováno ve veřejném zájmu. Obstrukční přístup v podobě prodlužování lhůt pro pořízení územní studie přitom brání účelnému využití předmětné lokality a kromě toho znamená i zásadní zásah do vlastnických práv dotčených osob a tím odporuje

požadavku na ochranu legitimního očekávání účastníků a důvěry v právní stát. Odpůrce přitom pouze opisuje důvody pro stanovení lhůt pro zpracování územních studií, které uvedl v přecházejících změnách územního plánu, aniž by jakkoliv vysvětlil důvody, které ho opravňují k neustálé prolongaci uvedených lhůt. Odpůrce tím fakticky problém svých omezených administrativních a finančních možností řeší nepřiměřeným omezením práva navrhovatele a ostatních vlastníků nemovitostí v relevantních plochách, což odporuje § 18 odst. 2 stavebního zákona, který klade důraz na vyváženost prosazování soukromých a veřejných zájmů na rozvoji území.

8. Dále je dle navrhovatele neustálým prodlužováním lhůty k zanesení údajů z územní studie do evidence ÚPČ porušena zásada hospodárného využívání území zakotvená v § 19 odst. 1 stavebního zákona, neboť brání jakémukoliv využití předmětné lokality.
9. Prodloužení lhůty pro zpracování územní studie rovněž v rozporu s § 43 odst. 1 stavebního zákona brání naplnění účelu dosavadního územního plánu města, protože změna č. X z roku 2012 předpokládala dodání územní studie ve lhůtě osmi let od vydání příslušné změny, následně se dle změny č. X ze dne 10. 3. 2016 měla územní studie zpracovat do šesti let od vydání této změny, tedy do roku 2022. Nynější úprava stanovuje povinnost zpracování územních studií požadovaných územním plánem K. do šesti let od „vydání územního plánu“, tedy od vydání OOP, což znamená do roku 2023.
10. Navrhovatel také namítl, že kromě nezákonnosti prodlužování lhůty postupem podle § 188 stavebního zákona je výsledná lhůta pro pořízení územní studie v rozporu s § 43 odst. 2 stavebního zákona nepřiměřená. V tomto ohledu poukázal na Komentář ke stavebnímu zákonu a předpisy související, 2. aktualizované vydání, nakl. Aleš Čeněk, Plzeň 2018, kde je uvedeno: *„Odstranění omezení v ploše nebo koridoru je v případě podmínky územní studie nebo regulačního plánu závislé na úkonech veřejné správy, např. na pořizovateli územní studie, u regulačního plánu na zastupitelstvu obce, které rozhoduje o jeho vydání. Proto zákon ukládá, že v územním plánu musí být stanovena lhůta pro vložení dat o územní studii do evidence územně plánovací činnosti - viz ustanovení § 30 odst. 5, ustanovení § 162 a další. Rovněž u regulačního plánu z podnětu zákon ukládá povinnost stanovit v územním plánu lhůtu pro vydání regulačního plánu. Po marném uplynutí těchto lhůt zaniká v ploše nebo koridoru omezení územního rozhodování. S přihlédnutím k ustanovení čl. II odst. 5 zákona č. 350/2012 Sb., judikatuře správních soudů a požadavku podávat zprávu o uplatňování územního plánu nejméně v době do čtyř let od nabytí účinnosti územní plánu nebo jeho změny, se za maximální přiměřenou lhůtu považují čtyři roky od data, kdy byla podmínka územní studie a regulačního plánu pro rozhodování v územním plánu stanovena, tedy do 4 let po nabytí účinnosti územního plánu, který tuto podmínku stanovil“.* K tomu navrhovatel poznamenal, že i kdyby si odpůrce nebyl vědom nepřiměřenosti lhůt při vydání změny č. X, požadavek na maximální délku lhůty 4 let mu musel být znám v době po účinnosti zákona č. 350/2012 Sb.
11. Mimo výše namítaných rozporů OOP s ustanoveními stavebního zákona došlo dle navrhovatele také k porušení obecných zásad rychlosti a hospodárnosti postupu správního orgánu [viz § 6 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)] a k porušení ústavního práva vlastnit majetek dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod, neboť protiprávním postupem orgánu veřejné moci dochází k působení škody v důsledku nevyužitelnosti pozemků pro výstavbu. Jelikož se navrhovatel dovolává ochrany před důsledky zjevného excesu odpůrce v oblasti územního plánování, je dle jeho mínění zásah soudu do činnosti samosprávy formou zrušení opatření obecné povahy či jeho části přípustný.

12. Navrhovatel dále k otázce přiměřenosti zásahu do svých práv namítl, že Nejvyšší správní soud dovodil vazbu mezi délkou lhůty pro pořízení územní studie a proporcionalitou zásahu do práv vlastníka, přičemž v rozsudku ze dne 20. 12. 2016, č. j. 8 As 152/2015-103, byla za nepřiměřenou označena lhůta v trvání 18 let. Vzhledem k opakovanému protiprávnímu prodlužování původní lhůty pro pořízení územních studií se již lhůta v projednávaném případě blíží judikaturou stanovené nepřiměřenosti lhůty. Podle názoru navrhovatele úprava OOP neobstojí v testu proporcionality vymezeném rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, neboť podmínkami je, že zásah má ústavně legitimní a o zákonné cíle opřené důvody, že zásah je činěn v nezbytně nutné míře, že zásah je činěn nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, že zásah je činěn nediskriminačním způsobem a že zásah je činěn s vyloučením libovůle. OOP dle navrhovatele nesleduje zákonné cíle, nepředstavuje zásah do práv dotčených osob v nezbytně nutné míře, zásah není činěn nejšetrnějším způsobem ani bez diskriminace, neboť nestanoví stejné časové a věcné podmínky pro provedení územních studií ostatních ploch v řešeném území, a zejména, zásah není činěn s vyloučením libovůle, neboť volba postupu dle § 188 stavebního zákona právě o libovůli a nerespektování procesních práv dotčených osob odpůrcem svědčí. Navrhovatel dále poukázal na skutečnost, že odpovědnost za dodržení požadavku proporcionality zvoleného řešení, s nímž se pojí zásah do vlastnického práva, a veřejného zájmu, k jehož realizaci toto řešení směřuje, nese odpůrce.
13. Navrhovatel na závěr namítl, že odpůrce prodlužováním lhůty ke vložení dat z územní studie do evidence ÚPČ fakticky nahrazuje vydání stavební uzávěry na předmětnou lokalitu. V případě vydání stavební uzávěry dle § 97 a násl. stavebního zákona by oproti použitému postupu byla přípustná výjimka ve smyslu § 99 odst. 3 stavebního zákona a uzávěra by byla časově omezena. Dle mínění navrhovatele to podtrhuje protiprávnost postupu odpůrce a vydaného OOP.
14. S ohledem na výše uvedené argumenty navrhovatel navrhl, aby soud zrušil OOP v celém rozsahu, *in eventum* zrušil OOP v rozsahu ustanovení bodu 11. textové části „Vymezení ploch a koridorů, ve kterých je rozhodování o změnách v území podmíněno zpracováním územní studie“ na str. 78 ve slovech: *„Pro plochy, ve kterých je rozhodování o změnách v území podmíněno zpracováním územní studie platí: Územní studie, požadované územním plánem K., musí být zpracovány do 6 let od jeho vydání. Pokud pro danou lokalitu již byla územní studie zpracována a tato studie splňuje výše uvedené podmínky, je možné tuto studii použít jako podklad pro rozhodování; zpracování nové územní studie není v takovém případě potřeba. Pokud pro danou plochu již byla územní studie zpracována, ale nebyla realizována a změněné podmínky si vyžadují jiné řešení, je nutné zpracovat novou územní studii“*.
15. V návaznosti na výzvu soudu (viz usnesení ze dne 9. 4. 2018, č. j. 54 A 190/2018-33) navrhovatel upřesnil, že se domáhá zrušení OOP pouze v rozsahu bodu 11. textové části OOP.
16. Odpůrce ve vyjádření k návrhu uvedl, že navrhovatel není aktivně procesně legitimován k návrhu na zrušení OOP v celém rozsahu, jak se v návrhu domáhá. Obsah jeho návrhu přitom směřuje výhradně k údajnému prodloužení lhůty stanovené pro pořízení územní studie č. X, která je podmínkou pro rozhodování o změnách v území, a to konkrétně v ploše označené napadeným územním plánem jako P X, kde se nacházejí pozemky vlastněné navrhovatelem. Dle názoru odpůrce navrhovatel ani netvrdí, že se jeho právní sféry dotklo OOP jako celek. Ve světle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního

soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, navrhovatel k napadení celého OOP postrádá aktivní procesní legitimaci, neb tu ani nejsou žádná tvrzení, která by ji mohla založit. Přitom ani případné doplnění návrhu by na tom nemohlo ničeho změnit, neboť podstata návrhu míří pouze k uvedenému jedinému návrhovému bodu.

17. Výhrady navrhovatele k vymezené části OOP nejsou dle odpůrce důvodné. Navrhovatel napadá část OOP, které bylo vydáno v rámci specifického režimu úpravy dle § 188 odst. 1 stavebního zákona, který umožnil „transformovat“ předchozí územní plán města K. schválený v době účinnosti předchozí právní úpravy do podoby odpovídající požadavkům stavebního zákona a prováděcích právních předpisů (zejména co do úpravy terminologie). Provedená transformace se netýkala, a ani s ohledem na podstatu OOP týkat nemohla, věcných změn, hledání nového uspořádání území ani stanovení nových podmínek pro rozhodování v území. Ostatně veškeré potřebné změny územního plánu se všemi náležitostmi byly schvalovány kompletním postupem předepsaným stavebním zákonem v letech dřívějších (vydány byly celkem 4 změny).
18. Z obsahu návrhu plyne, že navrhovatel si je podstaty provedení úpravy dle § 188 odst. 1 stavebního zákona jednoznačně vědom. Přesto z textu OOP dovozuje zcela nesprávné závěry, a to, že došlo k věcné změně, prodloužení lhůty pro pořízení územní studie pro lokalitu, v níž se nacházejí jeho pozemky. Činí tak prostřednictvím „základní interpretace“, která je však dle odpůrce nedostačující. Při interpretaci je totiž nutné vycházet z toho, že OOP nemění dosavadní požadavky, s nimiž je navrhovatel obeznámen.
19. Požadavek na pořízení územních studií nestanovilo OOP, ale obecně závazná vyhláška ve znění provedených změn. Předmětnou část OOP je tedy nutné vykládat tak, že lhůta pro pořízení územní studie i nadále běží od chvíle, kdy byl tento požadavek do územně plánovací dokumentace města K. začleněn zákonem vyžadovaným postupem. To tedy znamená, že pořízení územní studie č. X, které je podmínkou pro změny v rozvojové lokalitě P X, je i nadále vázáno na datum vydání změny č. X, která požadavek územní studie kompletně vymezila, nikoli na vydání OOP.
20. Z vlastního návrhu je přitom zřejmé, že navrhovatel je aktivní ve všech záležitostech týkajících se jeho pozemků v K.. Lze tedy i předpokládat, že byl plně obeznámen s probíhajícím procesem úpravy územního plánu, v rámci něhož probíhá standardní veřejné projednání (v řešeném případě se konalo dne 10. 5. 2017) a lze též uplatňovat námítky a připomínky. Finální text upravovaného územního plánu se přitom oproti návrhu, který byl předmětem veřejného projednání s možností uplatnit námítky či připomínky, neměnil. Pokud by pak navrhovatel opravdu byl názoru, že pro jeho pozemky je prodlužována lhůta pro pořízení územní studie, jistě by své související námítky uplatnil, což neučinil a nyní argumentuje tím, že prý byl o tuto možnost připraven. Pokud tak neučinil, ač bezesporu mohl, nelze jeho snaze dosáhnout zrušení územního plánu, nebo jeho části, přisvědčit.
21. Odpůrce dále doplnil, že ze sdělení Městského úřadu K. ze dne 27. 2. 2017, č. j. MUKY 15233/2017, které navrhovatel předložil, jednoznačně plyne, že tu byly jasné věcné důvody, které neumožňovaly schválit využití předložené územní studie. Tato studie sice byla zřejmě zpracována v souladu se zájmy navrhovatele, a proto se snažil o její opakované prosazení u pořizovatele, který své stanovisko již vyjádřil v daném sdělení, avšak

nesplňovala požadavky, které jsou na tento typ územně plánovacích podkladů kladeny. Právým důvodem neschválení územní studie byly věcné výhrady.

22. Pokud by byla naopak předložena taková územní studie, která by respektovala veškeré zákonné požadavky, pak by jistě nemohlo dojít k tomu, že nebude schváleno její další využití. Výhrady vůči postupu pořizovatele nemohou spočívat v tom, že nebyla schválena možnost využití právě té územní studie, jejíž obsah vyhovoval záměrům navrhovatele. Na takový postup zcela jistě není právní nárok. Z perspektivy výkonu veřejné (přenesené) správy pořizovatel plní roli garanta, že územní studie bude odpovídat všem požadavkům, které jsou na ni kladeny zadáním i právní úpravou.
23. Odpůrce dále dodal, že snaha navrhovatele má dle všeho vést ke zrušení pravidel pro pořizování územních studií v určené lhůtě a k otevření prostoru pro možnost okamžitého rozhodování o umístění výstavby, kterou navrhovatel zamýšlí. Ta má proběhnout v lokalitě, která je historicky zatížena závažnými problémy, které je třeba předem řešit, a to jak z hlediska dopravního napojení, tak z hlediska nalezení celkové urbanistické koncepce. Obslužnost a podoba daného místa u hlavního vlakového nádraží je přitom pro odpůrce naprosto zásadní, neboť do budoucna bude určující pro tvář města a funkčnost veřejného prostoru. Požadavek na pořízení územní studie pak jistě není nepřiměřený, a to ani z hlediska související lhůty. Naopak návrhem požadovaný zásah do územně plánovací dokumentace, který by měl obejít požadavek na pořízení územní studie v určené lhůtě, by byl dle odpůrce zcela nepřiměřený. Nedotknul by se totiž pouze územní studie pro lokalitu, v níž navrhovatel vlastní pozemky, ale též všech dalších 21 územních studií. Změna v požadavcích stanovených územním plánem by tedy byla pro vývoj území opravdu zásadní. Navíc navrhovatel nenapadá jen to, že údajně došlo ke změně lhůty, ale též další související pravidla stanovená v souvislosti s pořizováním územních studií, ačkoli pro to neuvádí žádné argumenty.
24. Odpůrce uzavřel, že lhůta zůstala zachována beze změn (v délce 6 let) a režim úpravy územního plánu dle § 188 odst. 1 stavebního zákona nelze využívat k jejímu opakovanému prodlužování, neboť byla jednak určena již v územním plánu před přijetím OOP, nikoli nově, a navíc lze takovou úpravu „historického“ územního plánu z povahy věci provést pouze jedenkrát. Rozhodně tedy nemůže tímto postupem docházet k navrhovatelem zmiňovanému neustálému prodlužování lhůty, kterou bylo nutné dle zákonné úpravy do územního plánu uvést až po novelizaci stavebního zákona účinné k 1. 1. 2013, a tedy až po vydání změny č. X územního plánu města K.. Až následná změna č. X mohla na předmětnou novelizaci reagovat. Délku lhůty je přitom vždy třeba posuzovat dle místních poměrů, nikoli dle obecného názoru komentářové literatury.
25. Odpůrce navrhl, aby soud návrh odmítl, neboť byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou, případně návrh pro nedůvodnost zamítl a uložil navrhovateli povinnost nahradit odpůrci náklady řízení, neboť s ohledem na podstatu právní otázky, která je předmětem tohoto řízení a která svou komplexností a obtížností přesahuje rámec běžné agendy zabezpečované městským úřadem, bylo důvodné nechat se zastoupit advokátem, a tedy je namístě, aby odpůrci v případě úspěchu byla přiznána náhrada nákladů řízení.
26. Navrhovatel v replice k vyjádření odpůrce uvedl, že je aktivně procesně legitimován, neboť mu jako vlastníku pozemků byla zkomplikována možnost jejich využití, a tudíž není dán důvod k odmítnutí návrhu. Navrhovatel v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004-59, a usnesení

rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120. Aktivní procesní legitimace navíc není spojena s podáním připomínek či námitek v průběhu procesu přijímání opatření obecné povahy (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010-116, Sb. NSS 2215/2011).

27. Navrhovatel dále dodal, že tvrzení odpůrce, že netvrdil, že by OOP jako celkem došlo k jakémukoliv dotčení jeho právní sféry, není pravdivé. Přijetím OOP jako celku došlo k porušení podmínek zákona, poněvadž provedená změna ve výroku věcně naplňuje znaky změny územního plánu, a tudíž je jako celek projevem nezákonného postupu. Navrhovatel dále upozornil na alternativní formulaci svého žalobního petitu (pozn. soudu: následně upřesněného – bod 15).
28. Navrhovatel dále konstatoval, že OOP v textové části na str. 78 uvádí, že: „[Ú]zemní studie, požadované územním plánem K., musí být zpracovány do 6 let od jeho vydání“. Vydáním je v takovém případě vydání OOP. Na změny č. X a č. X nelze odkazovat, protože tato opatření obecné povahy byla nahrazena vydáním OOP. Tvrzení odpůrce, že platí termíny uvedené ve změnách č. X a č. X, přestože byly nahrazeny OOP, je tudíž dle navrhovatele nesprávné. Nesprávné je rovněž tvrzení odpůrce o zachování lhůty, protože došlo ke změně termínu, od kterého se lhůta pro pořízení a vložení dat o územní studii do evidence územně plánovací činnosti počítá.
29. OOP výslovně uvádí, že tak musí být provedeno do 6 let od „jeho“ vydání, tedy od vydání OOP dne 18. 12. 2017. Změna č. X přitom stanovila povinnost pořídit územní studie do 8 let od účinnosti předmětné změny (účinná 13. 12. 2012, tzn. do 13. 12. 2020) a změna č. X stanovila povinnost pořízení územních studií do 6 let od její účinnosti (účinná 10. 3. 2016, tzn. do 10. 3. 2022). Mimo nepřiměřenosti lhůty jako takové, neboť už původní šestiletá lhůta byla v rozporu s právní úpravou a ustálenou judikaturou, byla dle navrhovatele minimálně poslední změna provedena způsobem odporujícím právním předpisům. Podle navrhovatele měla by být lhůta ke zpracování územní studie nejvýše čtyři roky, přičemž po jejím uplynutí by mělo být přezkoumatelným způsobem prověřeno (například ve zprávě o uplatňování územního plánu), zda nadále trvají důvody pro opakované stanovení lhůty, anebo zda lhůta ze zákona zaniká (viz § 43 odst. 2 stavebního zákona). Odpůrce takové požadavky právní úpravy zcela opomíjí, a naopak jedná v přímém rozporu s právní úpravou, když uvedenou lhůtu prodlužuje.
30. Navrhovatel dále dodal, že odpůrce ignoruje požadavek § 5 odst. 6 stavebního zákona pořídit změnu územně plánovací dokumentace, jestliže došlo ke změně podmínek, za kterých byla vydána. Takovou změnou byla novela stavebního zákona zákonem č. 350/2012 Sb. účinná od 1. 1. 2013, která požadavek na přiměřenou lhůtu pro pořízení územní studie stanovila, a měla tedy být respektována odpůrcem již při pořízování a vydání změny č. X.
31. Navrhovatel nad rámec svého zájmu na závěr doplnil, že vlastníkem pozemků v předmětné lokalitě je také město K.. Nemožnost zpracování územní studie a zanesení dat z ní do evidence podkladů ÚPČ se tedy negativně dotýká i veřejného zájmu, jelikož odpůrce svým protiprávním postupem konzervuje nevyhovující stav.
32. V podání ze dne 23. 4. 2019 navrhovatel vedle upřesnění petitu návrhu doplnil, že Městský úřad K. v současnosti projednává změnu č. X Územního plánu K., jíž má být zrušena

podmínka územní studie ÚS09 pro tu část plochy PX, která zahrnuje výlučně pozemky ve vlastnictví odpůrce, což je zcela zjevně v rozporu se zákazem diskriminace.

33. Podle § 30 odst. 1 stavebního zákona: „Územní studie navrhuje, prověřuje a posuzuje možná řešení vybraných problémů, případně úprav nebo rozvoj některých funkčních systémů v území, například veřejné infrastruktury, územního systému ekologické stability, které by mohly významně ovlivňovat nebo podmiňovat využití a uspořádání území nebo jejich vybraných částí“.
34. Podle § 43 odst. 2 stavebního zákona: „V územním plánu lze vymežit plochu nebo koridor, v němž je rozhodování o změnách v území podmíněno smlouvou s vlastníky pozemků a staveb, které budou dotčeny navrhovaným záměrem, jejímž obsahem musí být souhlas s tímto záměrem a souhlas s rozdělením nákladů a prospěchů spojených s jeho realizací (dále jen ‚dohoda o parcelaci‘), zpracováním územní studie nebo vydáním regulačního plánu. V případě podmínění rozhodování územní studií jsou součástí územního plánu podmínky pro její pořízení a přiměřená lhůta pro vložení dat o ní do evidence územně plánovací činnosti (§ 30 odst. 5); marným uplynutím lhůty omezení změn v území zaniká.“
35. Podle § 55 odst. 1 stavebního zákona: „Pořizovatel předloží zastupitelstvu obce nejpozději do 4 let po vydání územního plánu a poté pravidelně nejméně jednou za 4 roky zprávu o uplatňování územního plánu v uplynulém období. Na projednání návrhu této zprávy se použije přiměřeně § 47 odst. 1 až 4 a její schválení se použije obdobně § 47 odst. 5. Pokud jsou pokyny pro zpracování návrhu změny územního plánu součástí této zprávy, postupuje se dále v rozsahu této změny obdobně podle ustanovení § 50 až 54“.
36. Podle § 188 odst. 1 stavebního zákona: „Územně plánovací dokumentaci sídelního útvaru nebo zóny, územní plán obce a regulační plán schválené před 1. lednem 2007 lze do 31. prosince 2022 podle tohoto zákona upravit, v rozsahu provedené úpravy projednat a vydat, jinak pozbývají platnosti“.
37. Podle § 188 odst. 3 stavebního zákona: „Při projednání a vydání návrhu změny územního plánu obce, regulačního plánu nebo územně plánovací dokumentace sídelního útvaru nebo zóny schválené do 31. prosince 2006 se postupuje podle tohoto zákona. O úpravě směrné části této dokumentace rozhoduje pro své území obecní úřad, v ostatních případech úřad územního plánování. Při úpravě se postupuje podle dosavadních právních předpisů“.
38. Soud předně konstatuje, že z veřejných údajů katastru nemovitostí dostupných na webovém portálu <https://www.cuzk.cz/> vyplývá, že navrhovatel je vlastníkem pozemků parc. č. X, X a X v katastrálním území K., a tudíž není pochyb o jeho aktivní legitimaci k podání návrhu na zrušení části OOP, kterou jsou upraveny omezující podmínky využití plochy PX, jejíž součástí jsou uvedené pozemky. Soud proto přezkoumal OOP v mezích navrhovatelem uplatněných námitek (viz § 101d odst. 1 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (viz § 101b odst. 3 s. ř. s.). Soud v předmětné věci podle § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení takový postup soudu akceptovali.
39. Na úvod lze připomenout, že podle dřívější judikatury vycházející ze znění s. ř. s. účinného do 31. 12. 2011, které nezakotvovalo zásadu vázanosti právními důvody návrhu, aplikoval soud vždy kompletní algoritmus přezkumu opatření obecné povahy, který byl pro tyto účely vymezen judikaturou NSS. Tento algoritmus soudního přezkumu spočíval v pěti

krocích: 1. v přezkumu pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; 2. v přezkumu otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti; 3. v přezkumu otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem; 4. v přezkumu opatření obecné povahy z hlediska rozporu opatření obecné povahy (nebo jeho části) se zákonem (materiální kritérium); a 5. v přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality (viz rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98).

40. S účinností od 1. 1. 2012 však došlo k omezení rozsahu přezkumu opatření obecné povahy. Podle rozhodné právní úpravy je soud při rozhodování o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.), což ve svém důsledku znamená, že soud bude aplikovat všechny kroky algoritmu pouze tehdy, pokud je navrhovatel všechny zahrne do návrhových bodů (§ 101 b odst. 2 s. ř. s.). Při samotném věcném posouzení návrhu soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy (§ 101 b odst. 3 s. ř. s.).
41. Vzhledem k tomu, že se uplatněné návrhové body nijak nedotýkají prvních dvou kroků algoritmu soudního přezkumu, není důvodu, aby se soud zabýval otázkami pravomoci a příslušnosti odpůrce. Vadu, na niž by byl povinen reagovat i bez návrhu, soud neshledal.
42. Soud tedy přistoupil k třetímu kroku algoritmu – posouzení souladu postupu vydání OPP se zákonem stanoveným postupem. Navrhovatel v tomto ohledu namítl, že odpůrce neměl při vydání OOP postupovat podle § 188 odst. 1 stavebního zákona, protože měnil lhůtu k pořízení územních studií požadovaných územním plánem, a dále namítl, že mu v důsledku postupu odpůrce byla upřena možnost podat námitky.
43. Soud v předmětné věci konstatuje, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013-116, č. 2943/2014 Sb. NSS: *„Nové vymezení limitu využití území mj. indexem podlažní plochy či změna hodnot již existující regulace je proto možná pouze postupem dle § 188 odst. 3, věta první nového stavebního zákona, tedy formou opatření obecné povahy; věta druhá a třetí citovaného ustanovení se pro tyto případy neuplatní“*. Nelze proto přisvědčit názoru navrhovatele ani odpůrce, že přechodné ustanovení § 188 stavebního zákona nepřipouští žádnou obsahovou změnu územního plánu. V intencích názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Ao 5/2011-100 lze konstatovat, že ustanovení § 188 odst. 1 stavebního zákona zakotvuje pouze povinnost aktualizovat územní plány obcí schválené před účinností stavebního zákona pod sankcí jejich neplatnosti. Základní procesní úpravou této aktualizace je ovšem § 188 odst. 3 stavebního zákona. Toto ustanovení upravuje podle výše citovaného názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dva typy procesu. Úprava směrné části územního plánu proběhne podle § 188 odst. 3 věty druhé a třetí podle dosavadních právních předpisů (zejména zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů). Úprava závazné části územního plánu však vyžaduje postup podle „nového“ stavebního zákona, a tudíž je tak možné učinit pouze prostřednictvím opatření obecné povahy. Odpůrce v záhlaví OOP uvedl, že je vydáno podle § 54 stavebního zákona a mimo jiné ve spojení s § 188 odst. 1 stavebního zákona, avšak z vlastního obsahu územního plánu je zřejmé, že zvolil postup podle § 188 odst. 3 věty první stavebního zákona, který připouští obsahové změny. Námitka navrhovatele, že odpůrce nepřípustně upravil obsah územního plánu procesní postupem, který obsahovou změnu neumožňuje, tedy není důvodná.

44. Soud dále konstatuje, že navrhovateli nebyla upřena možnost podat námitky, neboť byl veřejnou vyhláškou ze dne 5. 4. 2017, č. j. MUKV 22823/2017/VYST, která byla vyvěšena na úřední desce od 10. 4. 2017 do 17. 5. 2017, upozorněn, že se dne 10. 5. 2017 v 15:30 hodin ve velké zasedací místnosti Městského úřadu K. uskuteční veřejné projednání OOP, přičemž vlastníci pozemků mohou do 17. 5. 2017 podat proti OOP námitky. Soud rovněž ze správního spisu ověřil, že tohoto oprávnění někteří vlastníci pozemků využili, jak uvedl také odpůrce. Navrhovateli tedy nebyla upřena možnost podat proti OOP námitky, nýbrž svého oprávnění nevyužil. Námitka není důvodná.
45. Soud se dále zabýval otázkou souladu OOP s hmotným právem, konkrétně s ustanovením § 43 odst. 2 stavebního zákona, neboť navrhovatel namítl, že je lhůta opakovaně prodlužována a že podle judikatury je přiměřená lhůta 4 roky, přičemž OOP stanovilo délku lhůty stejně jako změna č. X na 6 let, avšak až od jeho vydání.
46. Soud konstatuje, že úpravou znění předmětného regulativu v OOP došlo oproti dosavadnímu územnímu plánu ve znění změny č. X k prodloužení lhůty pro zpracování územních studií, neboť dotčené ustanovení nelze interpretovat způsobem, který odpůrce uvedl ve vyjádření k návrhu. Vydáním OOP došlo k úplnému nahrazení dosavadní Obecně závazné vyhlášky města K. ze dne 20. 10. 2002 a jejích změn, jak plyne i ze záhlaví OOP, kde je uvedeno: „*Závazná část Územního plánu města K., vyhlášená Obecně závaznou vyhláškou města K. ze dne 22. 10. 2002 a změněná Opatřením obecné povahy č. 01/2008 (soubor změn č. 02 územního plánu města K.), Opatření (myšleno zřejmě Opatřením) obecné povahy č. 01/2012 (změna č. X územního plánu města K.) a Opatření (myšleno zřejmě Opatřením) obecné povahy č. 01/2016 (změna č. X územního plánu města K.) se upravuje na následující text*“. Interpretace počátku běhu lhůty odpůrcem vůbec neodpovídá textu OOP. Navrhovatel správně dovodil, že lhůta k vypracování územních studií počíná podle OOP plynout znovu od jeho vydání, neboť OOP uvádí, že se tak má stát „od jeho vydání“. Interpretace odpůrce by vyžadovala, aby ustanovení týkající se běhu lhůt použilo přídavné jméno ženské rodu („jejího“), pokud by mělo odkazovat na obecně závaznou vyhlášku, nebo explicitně vymezilo změnu územního plánu, od jejíhož vydání lhůta plyne. Jelikož takto počátek lhůty ke zpracování územních studií není formulován, nelze mu přikládat jiný význam, než jaký plyne z textu OOP, tedy že lhůta plyne znovu od vydání OOP.
47. Lhůtu v délce 6 let stanovenou OOP ke zpracování územních studií požadovaných územním plánem města K. ovšem nelze bez přistoupiivších okolností prohlásit za nepřiměřeně dlouhou, byť o 50 % překračuje čtyřletou lhůtu pro vyhodnocování uplatňování územního plánu podle § 55 odst. 1 stavebního zákona, která představuje přiměřenou nejzazší délku lhůty ke zpracování územních studií dle názoru Nejvyššího správního soudu, na který navrhovatel odkazuje a ve kterém tento soud konstatoval: „*Podle novelizovaného znění § 43 odst. 2 stavebního zákona musí být územní studie zpracována v přiměřené lhůtě; podle čl. II., bodu č. 5 zákona č. 350/2012 Sb. úkol prověřit územní studií změny využití plochy jako podmínka pro rozhodování pozbývá platnosti uplynutím 4 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud není v územně plánovací dokumentaci stanovena lhůta pro vložení dat o územní studii do evidence územně plánovací činnosti. Doba 4 let koresponduje s obdobím, za které má pořizovatel vyhodnocovat uplatňování územního plánu podle § 55 stavebního zákona. S poukazem na tato ustanovení tedy lze přisvědčit krajskému soudu, že přiměřená lhůta pro zpracování územní studie by měla být zásadně stanovena maximálně v jednotkách, nikoli v desítkách let.*“ (viz bod [40] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 8 As 152/2015-103).

48. V předmětné věci ale stanovením fakticky nového počátku běhu lhůty „od vydání územního plánu“ došlo k prodloužení dosavadní lhůty ke zpracování územních studií, a tudíž je nutné přiměřenost délky lhůty stanovené k jejich zpracování hodnotit s vědomím o dosavadním běhu celé lhůty. Podle odůvodnění návrhu OOP (viz strana 44 textové části) byla plocha PX částečně obsažena již v původním územním plánu města K. z roku 2002 a byla rozšířena změnou č. X v roce 2008 a změnou č. X v roce 2012. Pokud by soud hodnotil délku lhůty ke zpracování územních studií od vydání změny č. X, kterou byla dle navrhovatele stanovena podmínka zpracování územní studie pro využití jeho pozemků, je možné konstatovat, že lhůta je stanovena v délce více než 11 let (konec lhůty by byl 18. 12. 2023). Takto dlouhá lhůta ke zpracování územních studií odporuje vlastnímu účelu územní studie, jímž je dle § 30 odst. 1 stavebního zákona prověření a posouzení možných řešení vybraných problémů, případně úprava nebo rozvoj některých funkčních systémů v území. Stanovení takto nepřiměřeně dlouhé lhůty ke zpracování územních studií proto představuje nezákonnou podmínku pro pořízení územní studie ve smyslu § 43 odst. 2 stavebního zákona. Námitka je důvodná.
49. Soud dále dodává, že jedenáctiletá lhůta ke zpracování územní studie také nepředstavuje legitimní omezení vlastnického práva navrhovatele. Nejvyšší správní soud ostatně v bodě [37] citovaného rozsudku ze dne 20. 12. 2016, č. j. 8 As 152/2015-103 poznamenal, že: *„[V] době pořizování územního plánu stavební zákon ani implicitně nestanovil lhůtu, ve které je pořizovatel územního plánu povinen splnit svůj závazek zpracovat územní studii prověřující možné změny využití území podle § 43 odst. 2 stavebního zákona. Je však nesprávné interpretovat tehdejší mlčení zákonodárce jako právo pořizovatele územního plánu rozhodovat o délce lhůty pro pořízení územní studie zcela podle svého volného uvážení. Úvaha pořizovatele územního plánu je z povahy věci limitována cíli a úkoly územního plánování a ústavně zaručenými právy dalších zúčastněných subjektů. Nelze přehlížet, že podmínka zpracování územní studie podle § 43 odst. 2 stavebního zákona znemožňuje vlastníkům nemovitostí v jinak zastavitelných plochách využít své pozemky ke stavební činnosti, a v tomto směru tedy představuje omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek (čl. 11 Listiny). Délka lhůty pro zpracování územní studie tedy musí respektovat ústavní limity zásahů do tohoto práva. Podle ustálené judikatury vycházející z čl. 11 Listiny platí, že zásahy do vlastnického práva musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny na základě zákona, z ústavně legitimních důvodů, jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů, vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009 – 120, č. 1910/2009 Sb. NSS).“* Pokud je dle odpůrce dotčená plocha P X „naprosto zásadní“ a „určující pro tvář města a funkčnost veřejného prostoru“, bylo na místě důležitost zpracování koncepce této plochy promítnout buď do přednostního zpracování právě této územní studie, anebo do zakotvení potřebné koncepce přímo do územního plánu, nikoliv opakovaně odsouvat její řešení. Obrana navrhovatele proti prodloužení lhůty je v takovém případě zcela na místě, neboť postup odpůrce odporuje požadavku na užití nejšetrnějšího způsobu regulace umožňujícího dosáhnout cíle – koncepčního řešení lokality - a opakované odůvodňování dlouhé lhůty administrativní a finanční náročností zpracování studií rovněž zavdává důvodné pochybnosti o absenci libovůle na straně odpůrce. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že je lhůta pro zpracování územních studií stanovena v napadeném OOP mimo rozporu s § 43 odst. 2 stavebního zákona rovněž nepřiměřená, neboť neodpovídá požadavkům na nezbytný rozsah a vyloučení libovůle, jak

byly vymezeny rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120.

50. Soud pro úplnost doplňuje, že se nezabýval argumentací žalobce o aktuálním diskriminačním jednání odpůrce (odstranění podmínky lhůty pro pořízení územní studie výhradně pro pozemky ve vlastnictví odpůrce), neboť se netýká předmětu řízení, ale projednávané změny územního plánu města K..
51. Soud na základě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že odpůrce v OOP stanovil lhůtu ke zpracování územních studií v délce, která není zákonnou podmínkou pro zpracování územní studie podle § 43 odst. 2 stavebního zákona ani lhůtou přiměřenou, neboť v důsledku opakovaného prodloužení lhůty představuje nepřiměřené omezení vlastnického práva navrhovatele v porovnání se zájmem na zajištění koncepčního řešení dotčené plochy.
52. Soud tedy dospěl k závěru, že návrh je částečně důvodný, a proto výrokem pod bodem I podle § 101d odst. 2 věty první s. ř. s. napadené OOP **zrušil v textové části v bodě 11. „Vymezení ploch a koridorů, ve kterých je rozhodování o změnách v území podmíněno zpracováním územní studie“ v rozsahu věty: „Územní studie, požadované územním plánem K., musí být zpracovány do 6 let od jeho vydání“, a to od právní moci tohoto rozhodnutí.**
53. Ve vztahu ke zbytku napadené části územního plánu soud konstatuje, že zakotvení použitelnosti zpracované studie (*„Pokud pro danou lokalitu již byla územní studie zpracována a tato studie splňuje výše uvedené podmínky, je možné tuto studii použít jako podklad pro rozhodování; zpracování nové územní studie není v takovém případě potřeba. Pokud pro danou plochu již byla územní studie zpracována, ale nebyla realizována a změněné podmínky si vyžadují jiné řešení, je nutné zpracovat novou územní studii“*) bylo součástí územního plánu již před vydáním OOP a jeho vydáním nedoznalo žádné změny, přičemž ze strany navrhovatele k této části nebyly vzneseny žádné námitky. Soud proto neshledal žádný důvod ke zrušení této části OOP, a z těchto důvodů návrh ve zbytku výrokem pod bodem II podle § 101d odst. 2 věty druhé s. ř. s. pro nedůvodnost zamítl.
54. Soud výrokem pod bodem III podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, protože navrhovatel i odpůrce byli ve věci částečně úspěšní rovným dílem (navrhovatel uspěl v otázce lhůty ke zpracování územních studií a odpůrce uspěl v otázce použitelnosti zpracovaných územních studií), a proto soud rozhodl, že účastníci si ponесou své náklady řízení sami.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. června 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu